

Sygn. akt II Ca 545/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 19 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt (spr.)
Sędziowie:	SSO Jacek Chmura SSO Barbara Mokras
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2017r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniego J. B. (1) reprezentowanego przez matkę M. B.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 8 czerwca 2016r. sygn. akt I C 1311/15

1. oddala apelację,

2. zasądza od pozwanego (...) .U. S.A. w W. na rzecz J. B. (1) reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego M. B. kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Barbara Mokras SSO Wojciech Vogt SSO Jacek Chmura

Dnia 27 stycznia 2017 roku

II Ca 545/16

UZASADNIENIE

Powód – małoletni J. B. (1). wystąpił z pozwem o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 14.000,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14.04.2011 r. oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 8 czerwca 2016 r. zasądził od pozwanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda małoletniego J. B. (2) 14.000 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 14 kwietnia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. i orzekł o kosztach postępowania.

Apelację do tego rozstrzygnięcia złożył pozwany zaskarżając wyrok w części tj. w części zasądzającej na rzecz powoda J. B. (1) kwotę 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 14 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty oraz w części zasądzającej na rzecz powoda od pozwanego koszty procesu w całości oraz w części rozstrzygającej o kosztach sądowych w całości.

Zarzucił naruszenie prawa procesowego – art. 232 k.p.c., 233 § 1 k.p.c. i art. 232 zd. 2 w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powód udowodnił istnienie krzywdy oraz okoliczności uzasadniających przyznanie mu tytułem zadośćuczynienia łącznie kwoty 30.000 zł; przez sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, a ponadto wybiórczą ocenę sporządzoną w toku procesu opinii biegłego sądowego psychologa M. C. i przyjęcie, że powód w wyniku śmierci siostry doznał ogromnych cierpień, przeżył traumę, doznał naruszenia dobrostanu emocjonalnego i do dziś to odczuwa. Podczas gdy powyższy biegły sporządzając opinię stwierdził, że w obecnej chwili u powoda nie można stwierdzić objawów, które wskazywałyby na długotrwałe konsekwencje traumy przeżytej w związku z utratą bliskiej osoby i samodzielne ustalenie okoliczności, które wymagają wiadomości specjalnych.

Zarzucił również naruszenie prawa materialnego – art. 361 § 1 k.c. i 446 § 4 k.c. przez przyjęcie, że trauma i naruszenie dobrostanu emocjonalnego u powoda spowodowane brakiem wsparcia ze strony bliskich, w szczególności ze strony matki, stanowi normalne następstwo zdarzenia z dnia 6 czerwca 2009 r. i błędne przyjęcie, że zasądzona kwota jest kwotą odpowiednią do krzywdy, której doznał powód.

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Powód wniósł o oddalenie apelacji i za sądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny nie dopuścił się naruszenia prawa procesowego. Sąd Rejonowy wskazał na jakich dowodach się oparł. Dokonując oceny materiału dowodowego – wbrew zarzutom apelacji – nie przekroczył zastrzeżonej dla sądów zasady swobodnej oceny dowodów. Ocena dokonana przez pozwanego jest odmienna i rażąco niezgodna z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Biegły psycholog w sposób nie budzący wątpliwości wskazał, że więzi jakie łączyły wówczas czteroletniego opiniowanego chłopca z jego tragicznie zmarłą siostrą były szczególnie silne i bliskie emocjonalnie. Na skutek śmierci siostry oraz wynikających z tego faktu przeżyć psychicznych osób z najbliższego otoczenia opiniowanego doświadczał on objawów wskazujących na ostrą reakcję na stres – czteroletnie dziecko bardziej niż pozostali członkowie rodziny

nie rozumiało co się dzieje, dlaczego to się dzieje i bardziej niż wszyscy pozostali miało prawo oczekiwać wsparcia psychicznego.

Brak tego wsparcia pozostawał w związku przyczynowym ze zdarzeniem, gdyż wynikał z traumy i frustracji psychicznych w okresie przeżywania przez rodzinę żałoby.

Nie jest również prawdą, że Sąd nie miał prawa w oparciu o inne dowody – poza opinią psychologa - ustalić zakres cierpień i krzywdy doznanej przez powoda w związku ze śmiercią siostry. Przeciwnie, zasadnie podnosi się, że zakres krzywdy, intensywność bólu doznawanego przez jej przeżywania Sąd ocenia samodzielnie w oparciu o cały zebrany materiał dowodowy i nie musi posługiwać się w tym zakresie opiniami biegłych, gdyż ocena taka nie wymaga wiedzy specjalistycznej.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 10 czerwca 2014 r. **I ACa 497/14** trafnie stwierdził, że okoliczność zaistnienia krzywdy nie wymaga wiadomości specjalnych i może być ustalona w drodze dowodu z dokumentów, zeznań świadków i stron.

Nie jest również zasadny zarzut nieodpowiedniości zasądzonego zadośćuczynienia. Sąd prawidłowo bowiem ustalił jego wysokość i to stosownie do zakresu i intensywności krzywdy doznanej przez powoda.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należało, zgodnie z art. 385 k.p.c., orzec jak w sentencji. O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

Jacek Chmura Wojciech Vogt Barbara Mokras